

Sygn. akt SNO 28/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Barbara Myszka

w sprawie sędziego Sądu Rejonowego w G. **M. P.**
obwinionej z art. 107 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu,
w dniu 19 lipca 2019 r.,
zażalenia obrońcy obwinionej,
na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w (...),
z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. akt ASD (...),
w przedmiocie podjęcia zawieszonego postępowania dyscyplinarnego

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w (...) z dnia 15 września 2008 r., sygn. akt ASD (...), Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w (...) zawiesił postępowanie dyscyplinarne w sprawie obwinionej M.P. do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego toczącego się w sprawie II K (...) przeciwko wymienionej.

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. akt ASD (...), Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w (...) podjął zawieszone postępowanie dyscyplinarne.

Zażalenie na ww. postanowienie z dnia 2 czerwca 2017 r. wniósł obrońca obwinionej M.P., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na uznaniu, iż co do wszystkich zarzucanych Sędziemu przewinień dyscyplinarnych doszło do wydania prawomocnego wyroku skazującego, podczas gdy taki wyrok został wydany jedynie co do zarzutów związanych ze sprawą IV K (...) przeciwko J.M., a w sprawie zarzutów dotyczących sprawy IV K (...) przeciwko P.Z. i innym nie doszło jeszcze do prawomocnego rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej Sędziego, w konsekwencji czego uznać należy, iż nie ustała przesłanka długotrwałej przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania dyscyplinarnego.

W konkluzji obrońca obwinionej wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy obwinionej M.P. nie jest zasadne.

Zawieszenie postępowania jest czasowym wstrzymaniem biegu procesu, a postanowienie jest decyzją wydaną w związku z czasową, choć długotrwałą przeszkodą uniemożliwiającą prowadzenie procesu. Pomędzy długotrwałą przeszkodą a niemożnością prowadzenia postępowania musi zachodzić związek przyczynowo-skutkowy. Usunięcie przeszkody zobowiązuje organ procesowy do natychmiastowego podjęcia postępowania karnego w danej sprawie (*zob. S. Steinborn [w:] J. Grajewski, P. Rogoziński, J. Grajewski, Komentarz do art. 22 Kodeksu postępowania karnego, LEX 2016, teza 1*). Tego rodzaju okoliczność, a więc usunięcie przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania dyscyplinarnego wobec Sędziego M. P., wystąpiła w przedmiotowej sprawie, co spowodowało konieczność podjęcia zawieszonego postępowania.

Zaprezentowane w zażaleniu argumenty nie są trafne. Obrońca wskazuje bowiem, że nie zostało jeszcze prawomocnie zakończone postępowanie karne dotyczące zarzutów związanych ze sprawą IV K (...) przeciwko P.Z., gdyż wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w K. w dniu 1 lutego 2017 r., sygn. akt X K (...), jest nieprawomocny. Okoliczność niezakończenia postępowania we wskazanej sprawie nie stanowi jednak przeszkody uniemożliwiającej prowadzenie postępowania dyscyplinarnego. Rzecz bowiem w tym, że postępowanie dyscyplinarne w sprawie

obwinionej M.P. zostało zawieszone do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego toczącego się w sprawie II K (...). W tej zaś sprawie postępowanie przeciwko M.P. dotyczyło trzech czynów z art. 231 § 1 i 2 k.k. (pkt XLI–XLIII aktu oskarżenia). Ostatecznie M.P. została prawomocnie skazana za czyn z art. 228 § 1 k.k. (wyrok SO w K. z dnia 19.10.2016 r., II K (...), zmieniony wyrokiem SA w (...) z dnia 13.04.2017 r., II AKa (...)). Z kolei w zakresie pozostałych przestępstw z art. 231 § 1 i 2 k.k., o popełnienie których oskarżono M.P., a które obejmowała sprawa II K (...), postępowanie zostało umorzone, a ponadto uniewinniono oskarżoną od drugiego czynu (wyrok SO w K. z dnia 14.05.2015 r., II K (...), utrzymany w tej części wyrokiem SA w (...) z dnia 16.12.2015 r., II AKa (...)).

Uznając zatem, że w sprawie usunięta została długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.